

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudkyň Mgr. Moniky Chaloupkové a JUDr. Petry Venclové, Ph.D. v právní věci **navrhovatele: M. Š.**, zastoupeného JUDr. Arnoštem Urbanem, advokátem se sídlem AK v Hradci Králové, tř. ČSA 300, 500 03 Hradec Králové, proti **odpůrci: Město Sezemice**, se sídlem Husovo náměstí 790, 533 04 Sezemice, zastoupenému: JUDr. Jaroslavem Poláčkem, advokátem se sídlem AK v Pardubicích, nám. Republiky 53, 530 02 Pardubice, v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – Územního plánu Sezemice schváleného Zastupitelstvem města Sezemice dne 11.10.2010,

t a k t o :

- I. Návrh se z a m í t á .**
- II. Navrhovatel j e p o v i n e n** zaplatit odpůrci náklady řízení v celkové výši 12.342 Kč k rukám JUDr. Jaroslava Poláčka, advokáta se sídlem AK v Pardubicích, nám. Republiky 53, 530 02 Pardubice, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Navrhovatel se návrhem doručeným podepsanému soudu dne 9.7.2013 domáhal zrušení opatření obecné povahy – Územního plánu Sezemice, který byl schválen Zastupitelstvem města Sezemice dne 11.10.2010 a nabyl účinnosti dne 28.10.2010. Navrhovatel uvedl v návrhu následující 4 návrhové body:

1. Navrhovatel namítl, že byl žalovaným územním plánem (dále v textu jen i „OOP“ nebo „ÚP“) zkrácen na svých právech, když o jeho námitce proti návrhu ÚP, podané dne 20.9.2010 v souladu s ust. § 52 odst. 2, 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v platném znění (dále jen „stavební zákon“), odpůrce v žalovaném územním plánu nerozhodl a námitku navrhovatele v rozporu se zákonem označil a vypořádal jen jako připomínku, stejně jako v případě všech zbývajících námitek uplatněných vlastníky pozemků dotčených žalovaným územním plánem. Tato námitka se týkala jeho nesouhlasu s umístěním křižovatky navržené přeložky silnice I/36 a II/298 (dále jen „přeložky silnic“) a nesouhlasil ani se změnou tohoto napojení na veřejně prospěšnou stavbu, a to z důvodu maření jeho podnikatelského záměru v dané lokalitě. Odpůrce tuto námitku v rozporu se zákonem označil za připomínku, ke které uvedl, že navržená křižovatka je součástí koncepce řešení dopravy města, že umístění křižovatky nemá v zásadě alternativu bez snížení kvality řešení dopravy a územního rozvoje města, že toto řešení bylo vybráno z variant konceptu územního plánu a bylo schváleno zastupitelstvem, což „jistě nelze považovat za řádné a přezkoumatelné vypořádání se či odůvodnění rozhodnutí o podané námitce“. Odpůrce na jednu stranu tvrdí, že umístění křižovatky nemá v podstatě alternativy, ale hned na to argumentuje tím, že řešení bylo vybráno z několika variant, aniž by se dál touto otázkou v odůvodnění žalovaného územního plánu zabýval. Důvody zamítnutí námítky jsou obecné, nekonkrétní, nepřezkoumatelné. Argumentace odpůrce je nekonkrétní, není podložena důkazy.
2. Navrhovatel namítl, že odpůrce dostatečně v ÚP nezdůvodnil veřejně prospěšnou stavbu – přeložku komunikace č. II/298 napojenou na přeložku komunikace č. I/36 s tím, že tato přeložka omezuje vlastnická práva nejen navrhovatele, ale i celé řady dalších vlastníků tímto záměrem dotčených. K tomu dále navrhovatel uvedl, že proti OOP uvedl zmíněnou námitku, která vycházela z jeho podnikatelského záměru připravovaného od roku 2003, tj. vybudovat na pozemku parc. č. 168 v k. ú. Kladina v souvislosti s, už v té době, uvažovanou přeložkou komunikace č. I/36 čerpací stanici pohonných hmot a v následujícím období uvažovanou výstavbu fotovoltaické elektrárny. Realizaci čerpací stanice ale bránila navržená křižovatka přeložky komunikace č. I/36 s přeložkou komunikace č. II/298, protože se od navrhované čerpací stanice nacházela ve vzdálenosti menší než 400 m, což je v rozporu s platnou ČSN. Dalším záměrem navrhovatele bylo na zmíněném pozemku umístit zmíněnou elektrárnu, což ale bylo spojeno se zařazením tohoto pozemku do funkční plochy, která by umístění takové stavby umožňovala, čemuž ale odpůrce nevyhověl, což vyplývá

z jeho stanoviska k tomuto záměru ze dne 29.1.2010. Odpůrce měl uvést důvody, které jej vedly ke zřízení zmíněné křižovatky, resp. k návrhu přeložky II/298 a III/32251. Dle navrhovatele tak v OOP zřízení křižovatky komunikací, označených jako přeložka I/36, II/298 a III/32251, není řádně a přezkoumatelným způsobem odůvodněno, a lze tak mít pochybnosti, zda je návrh v souladu s cíly a úkoly územního plánování.

3. Navrhovatel v tomto návrhovém bodu opětovně tvrdil, že byl ÚP omezen na svých vlastnických právech, když navíc uvedl, že byl omezen na svých vlastnických právech řešenou přeložkou komunikace I/36, ve větší než nezbytně nutné míře, že ÚP brání přístupu a omezuje dosavadní způsob užívání pozemkové parc. č. 166 pozemkové parc. č. 168 v k. ú. Kladina. V tomto návrhovém bodu vytknul navrhovatel odpůrci, že ÚP se nezabýval otázkou, jakým způsobem bude po realizaci přeložky I/36 zabezpečen přístup a zejména příjezd k bezprostředně sousedícím a vzdálenějším pozemkům a stavbám na nich, např. pro likvidaci jediného možného přístupu k lesnímu pozemku parc. č. 166 a v části pozemku parc. č. 168 ve zmíněném katastrálním území ve vlastnictví navrhovatele. Dále namítl, že odpůrce se v rozporu s ust. § 19 odst. 1 písm. c) stavebního zákona nezabýval prověřením a prokázáním potřeb změn, které se dotýkají zmíněných práv navrhovatele, tedy vybudování zmíněné křižovatky a zrušení dosavadního přístupu na uvedené pozemky ve vlastnictví navrhovatele. Odpůrce se nezabýval otázkou, zda se tak děje ve veřejném zájmu, a v čem tento zájem spočívá, jaký bude přínos tohoto řešení dopravy, jaká rizika to s ohledem na veřejné zdraví, životní prostředí a geologickou stavbu území a na veřejnou infrastrukturu a jeho hospodárné využívání přinese.
4. Umístění zmíněné přeložky komunikace je v rozporu s ústavním pořádkem ČR, s čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, s tím, že v dané věci navrhovatel nemá dle § 102 stavebního zákona nárok na náhradu, když ÚP neruší zastavění předmětných pozemků, ale pouze omezuje dosavadní způsob jejich užívání tím, že je zneprístupňuje. Opětovně navrhovatel uvedl námitku (viz návrhový bod č. 3), že po realizaci přeložky I/36 se zmíněné pozemky jako znehodnocené stanou v podstatě nepřístupnými, čímž se odpůrce v ÚP nezabýval, stejně se tak nezabýval otázkou možné náhrady za omezení vlastnického práva. Navrhovatel nemá ani jistotu, že se této náhrady domůže i v případě, že by v souvislosti s přeložkou I/36 došlo k vyvlastnění vlastnických práv v části uvedených pozemků, protože vyvlastnění zbývajících nepřístupných částí pozemků by bylo v rozporu s ust. § 4 odst. 1 zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku, nebo ke stavbě. Navrhovatel by měl mít jistotu, že se navrhovatel domůže náhrady za omezení vlastnických práv.

Odpůrce se vyjádřil k návrhu podáním ze dne 14.8.2013, přičemž v něm konkrétně vyvracel námitky navrhovatele uvedené v jednotlivých návrhových bodech. Uvedl, že

v případě navrhovatele se nejednalo o námitku, ale pouze o připomínku, když navrhovatel pouze brojil proti umístění křižovatky silnic II/298 a I/36, která je umístěna na pozemcích, které nejsou v jeho vlastnictví. Dále odpůrce odkázal na odůvodnění ÚP, ve kterém je dostatečně vyjádřen veřejný zájem na dopravním řešení v dané lokalitě. Odpůrce popsal průběh vyřizování žádosti navrhovatele týkající se jeho podnikatelského záměru (fotovoltaická elektrárna, čerpací stanice pohonných hmot). Charakterizoval ÚP, který se nezabývá problematikou přístupu na jednotlivé pozemky, to bude řešeno až v dalších stupních projektové dokumentace. Navrhl, aby návrh byl zamítnut.

Odpůrce v replice k návrhu setrval na svých námitkách uvedených v návrhových bodech.

Krajský soud při přezkumu výše uvedeného OOP dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům, přičemž k jednotlivým návrhovým bodům uvádí následující argumentaci:

Ad 1) Jak vyplývá z předložené dokumentace, dne 20.9.2010 se konalo veřejné projednání upraveného a posouzeného návrhu ÚP Sezemice (protokol z veřejného projednání upraveného a posouzeného návrhu Územního plánu Sezemice konaného dne 20.9.2010 ve víceúčelovém sále Městského úřadu v Sezemících). Součástí odpůrcem předložené dokumentace je i formulářové podání, označené jako „vyjádření k veřejnému projednání“ (§ 52 zákona č. 183/2006 Sb.) návrhu Územního plánu Sezemice konaného dne 20.9.2010, a podle něhož navrhovatel v tomto vyjádření uvedl, že podává toto „závazné čitelné stanovisko“: „*Nesouhlasím s umístěním křižovatky navržené silnice II/298 a I/36 ani se změnou tohoto napojení na veřejně prospěšnou stavbu, a to z důvodu maření mého podnikatelského záměru v dané lokalitě.*“ Toto podání odpůrce vyhodnotil jako připomínku z důvodu, že navrhovatel vyslovil nesouhlas s umístěním výše zmíněné křižovatky uvedených silnic, přičemž tyto nejsou umístěny na pozemcích, které jsou ve vlastnictví navrhovatele, když navrhovatel je vlastník pozemků p. č. 166 a 168 v k. ú. Kladina.

Právní úprava obsažená v § 52 odst. 2 a 3 stavebního zákona rozlišuje dva různé prostředky, kterými lze proti návrhu územního plánu brojit: Námitky a připomínky. Námitky může vznést pouze taxativně vymezený subjekt, který musí být tímto návrhem dotčen, připomínky však může uplatnit každý. Rozhodujícím kritériem, dle kterého je podání obsahující výhradu proti návrhu OOP kvalifikováno jako připomínka či námitka, není kvalita či obsahové náležitosti tohoto podání, nýbrž to, kdo výhrady vznesl. Pokud jsou tedy výhrady proti územnímu plánu vzneseny vlastníkem nemovitostí dotčených návrhem veřejně prospěšných staveb, veřejně prospěšných opatření a zastavitelných ploch, popř. též zástupcem veřejnosti, musí k nim být bez dalšího pristoupeno jako k námitkám (srov. rozsudek NSS ze dne 28.3.2008, č.j. 2 Ao 1/2008-51). V daném případě pro zodpovězení výše uvedené otázky, tj. zda uvedené stanovisko měl odpůrce posoudit jako námitku či pouze jako připomínku, bylo rozhodující, zda byla splněna zákonná podmínka týkající se toho, zda navrhovatel jako vlastník nemovitostí byl dotčen návrhem veřejně prospěšných staveb, veřejně prospěšných opatření a zastavitelných ploch. Jak vyplývá z předložené dokumentace, z návrhu a z repliky k vyjádření k návrhu, navrhovatel ani netvrdil, že je vlastníkem pozemků, na nichž je umístěna výše zmíněná křižovatka. Ostatně pokud by skutečně podal navrhovatel námitku, tak by i v ní uvedl údaje podle katastru nemovitostí dokladující dotčená práva (§ 52 odst. 3

stavebního zákona). To však navrhovatel neučinil, proto bylo nutné posoudit to, zda je navrhovatel vlastníkem nemovitostí dotčených návrhem veřejně prospěšných staveb, veřejně prospěšných opatření a zastavitelných ploch dle předložené dokumentace. Ze schváleného ÚP vyplývá, že navrhovatel není vlastníkem takových nemovitostí, když zejména jako veřejně prospěšné stavby byly vymezeny: rychlostní silnice R35 s koridorem 600 m, přeložka silnice I/36 s koridorem 300 m a VVTL plynovod DN50063 - Olešná – Náchod s koridorem 300 m, přičemž navrhovatel není vlastníkem nemovitostí dotčených návrhem těchto staveb a není vlastníkem nemovitostí dotčených návrhem veřejně prospěšných opatření a zastavitelných ploch (§ 52 odst. 2 stavebního zákona). Jak vyplývá z grafické části ÚP, uvedený závěr potvrzuje i grafická část OOP, dle které se zmíněná křižovatka, jako součást přeložky silnice I/36, tedy veřejně prospěšné stavby, nenachází na pozemku, jehož by byl navrhovatel vlastníkem, přičemž navrhovatel je vlastníkem jen těch nemovitostí, které jsou uvedeny v žalobcem předloženém seznamu nemovitostí (příloha k žalobě č.l. 10). Z uvedených skutečností tedy vyplývá, že názor žalobce o tom, že zmíněné stanovisko mělo být projednáno jako námítka, je nesprávný. Pokud žalobce dále namítl, že „důvody, o které odpůrce zamítnutí námítky navrhovatele opírá, jsou obecné, nekonkrétní a tedy nepřezkoumatelné, takové odůvodnění se jako odůvodnění pouze tváří, ale ve skutečnosti jím není“, tak je nutné poukázat na výše zmíněný závěr o tom, že se nejednalo o zamítnutí námítky navrhovatele, ale pouze o stanovisko k uplatněné připomínce, když uvedené stanovisko za námítku nelze považovat (viz argumentace soudu výše). Na rozdíl od námitek, o nichž se vydává rozhodnutí, jež je součástí územního plánu, tak v případě připomínek k ÚP, se žádné takové rozhodnutí nevydává. V případě těchto připomínek je správní orgán povinen se připomínkami zabývat jako podkladem pro OOP a vypořádat se s nimi v jeho odůvodnění (§ 172 odst. 4 a 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, dále jen „správní řád“). Je samozřejmé, že OOP musí obsahovat odůvodnění, ve kterém se pořizovatel ÚP zabývá a vypořádává s připomínkami. K připomínce navrhovatele uvedené v jeho zmíněném stanovisku odpůrce v odůvodnění OOP uvedl, že „navržená křižovatka obchvatu silnic I/36 a II/298 je součástí koncepce řešení dopravy města a jeho napojení na nadřazenou silniční síť. Umístění křižovatky nemá v zásadě alternativu bez snížení kvality řešení dopravy a územního rozvoje města. Toto řešení bylo vybráno z variant konceptu ÚP a bylo schváleno zastupitelstvem 16.2.2010 usnesením č. Z/2/1/2010“. Způsob, jakým se vypořádal s uvedenou připomínkou odpůrce, považuje soud za dostačující, přičemž nelze vznášet „přemrštěné“ požadavky na to, jakým způsobem se odpůrce s touto připomínkou vypořádá. Navíc jeho odůvodnění připomínky bylo velmi stručné, když obsahovala pouze nesouhlas s umístěním křižovatky s odkazem na maření podnikatelského záměru navrhovatele. V tom případě nebyl povinen odpůrce „sáhodlouze“ odůvodňovat, proč takovou připomínku v podstatě neuznal. Odpůrce nebyl povinen navrhovateli vysvětlovat, proč nemůže „vyhovět“ jeho podnikatelskému záměru v dané lokalitě, když to nebylo předmětem problematiky řešené OOP. Ostatně i sám Ústavní soud konstatoval v usnesení ze dne 7.5.2013, č.j. III ÚS 1669/11, že „Při rozhodování o zásahu do samosprávy musí soud náležitě zvážit význam základního práva územního samosprávného celku na samosprávu na jedné straně a význam důvodů, svědčících pro takový zásah, na straně druhé; zásah musí být přiměřený závažnosti takových důvodů. Výsledek poměrování těchto dvou skupin hodnot musí soud ve svém rozhodnutí přesvědčivě vyjádřit. Ústavní stížností napadená rozhodnutí trpí tím nedostatkem, že tento test přiměřenosti soudního zásahu dostatečně nevyjadřují. Požadavky, vznášené Nejvyšším správním soudem vůči zastupitelstvu obce, pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námítkami vlastníka

pozemku, uplatněnými proti územnímu plánu, nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky jsou výrazem přepjatého formalismu, který ohrožuje funkčnost územního plánování a přispívá k narušení stability systému územního plánování a právních jistot občanů; lze je hodnotit jako nepřipustný zásah do práva na samosprávu.“ Jestliže nelze mít „přemrštěné“ požadavky na to, jakým způsobem se vypořádá odpůrce s námitkami proti OOP, když v takovém případě musí vydávat rozhodnutí, tak tím spíše nelze mít takové požadavky na odůvodnění vypořádání se odpůrce s připomínkami k OOP.

Navrhovatel v tomto návrhovém bodu brojí proti OOP z důvodu, že výše zmíněné přelozky komunikací a křižovatka těchto komunikací dle OOP v podstatě brání jeho podnikatelskému záměru, tj. vybudovat na území dotčeném OOP čerpací stanici pohonných hmot a fotovoltaickou elektrárnu. Dále namítá, že OOP v části týkající se uvedených komunikací a křižovatky není dostatečně odůvodněn.

Námítka týkající se ohrožení jeho podnikatelského záměru v podstatě souvisí s tím, že OOP v uvedené části brání výkonu jeho vlastnického práva, zahrnující výše zmíněný podnikatelský záměr. K tomu soud uvádí, že tato skutečnost i když by byla prokázána, sama o sobě bez dalšího není důvodem pro zrušení ÚP.

Územní plán je právním institutem upraveným v zákoně č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v platném znění (dále jen „stavební zákon“), a je dokumentem stanovujícím základní koncepci rozvoje obce. Územní plán je vydáván formou tzv. opatření obecné povahy, tedy správním aktem ovlivňujícím život konkrétně určených osob na území, pro které byl zpracován. Základním účelem územního plánu je regulace možných způsobů využití určitého území, přičemž je nesporné, že územní plán vždy nepřímě zasahuje do vlastnického práva těch, jejichž nemovitosti tomuto nástroji právní regulace podléhají, protože dotčení vlastníci mohou své vlastnické právo vykonávat pouze v mezích přípustných podle územního plánu. Předně to znamená, že jsou omezeni v tom, co se svým pozemkem či stavbou do budoucna mohou činit, na přípustné varianty využití jejich nemovitostí, jež vyplývají z územního plánu. V tomto smyslu může územní plán představovat zásadní omezení ústavně zaručeného práva vlastnit majetek (čl. 11 Listiny základních práv a svobod). Zásahy do vlastnického práva proto musí mít zásadně výjimečnou povahu, musí být prováděny z ústavně legitimních důvodů a jen v nezbytně nutné míře a nejšetnějším ze způsobů vedoucím ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a vyloučením libovůle a být činěny na základě zákona. Jedná-li se o zásahy, jejichž citelnost přesahuje míru, kterou je vlastník bez větších obtíží a bez významnějšího dotčení podstaty jeho vlastnického práva schopen snášet, nastupuje ústavní povinnost veřejné moci zajistit dotčenému vlastníkově adekvátní náhradu (čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod), a to z veřejných prostředků nebo z prostředků toho, v jehož prospěch je zásah do vlastnictví proveden (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21.7.2009, č.j. 1 Ao 1/2009-120). Omezení v podobě územního plánu je v obecné rovině uvedené podmínky schopno zpravidla splňovat. Předně má v principu legitimní důvody – územní plánování je prostředkem k harmonizaci poměrů na území jím regulovaném a umožňuje sladit veřejný zájem (včetně veřejného zájmu přesahujícího dimenze regulovaného území) s individuálními zájmy týkajícími se daného území. Znamená to, že vlastníci dotčení územním plánováním jsou zásadně povinni – za předpokladu, že i další shora uvedené podmínky budou splněny – strpět

i bez svého souhlasu omezení, která pro ně vyplývají z územního plánu, nepřesáhnou-li určitou míru, v rámci níž lze taková omezení po každém vlastníkovi bez dalšího spravedlivě požadovat (spravedlivou míru). Jaká míra to bude, je nutno posoudit vždy v konkrétním případě s přihlédnutím k rozhodným okolnostem. V některých případech dosažení ústavně legitimních a zákonem stanovených cílů územního plánování nebude možno dosáhnout způsobem, který by se každého jednotlivého z vlastníků pozemků a staveb na územním plánem regulovaném území dotkl toliko ve spravedlivé míře; v takovém případě je přípustný i zásah přesahující tuto míru, přičemž ani zde k jeho provedení není nutný souhlas dotčeného vlastníka. Přípustnost takového zásahu i proti vůli vlastníka je dána jeho ústavně legitimním a zákonem stanoveným cílem a splněním dalších podmínek, jejichž komplex lze souhrnně označit za zásadu subsidiarity a minimalizace takového zásahu. Pokud však omezení daná územním plánem či jeho změnou zasáhnou – samozřejmě opět jen za předpokladu, že i další shora uvedené podmínky tohoto zásahu budou splněny – vlastníka ve větší než spravedlivé míře, je na místě uvažovat o mechanismu poskytnutí náhrady za takové omezení. Územním plánem může dojít k omezení vlastníka pozemků či staveb v území regulovaném tímto plánem ve větší než spravedlivé míře, a to i bez jeho souhlasu, avšak otázku kompenzace za to nutno řešit mimo rámec procesu tvorby tohoto územního plánu (jeho změny), přičemž uvedenou náhradu by bylo možné přiznat na základě přímé aplikace čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod za přiměřeného užití § 102 stavebního zákona, a to včetně i ustanovení o subjektech povinných k výplatě náhrad, o lhůtách a procedurách k jejich poskytnutí a o soudní ochraně. S uvedenými závěry, obsaženými ve zmíněném usnesení rozšířeného senátu NSS, se podepsaný soud plně ztotožňuje. Zároveň ale je nutné konstatovat, že v souladu se změnou právní úpravy týkající se rozhodování soudu o návrzích na zrušení opatření obecné povahy, účinné od 1.1.2012, musí soud vycházet pouze z rozsahu a zejména pak z důvodů návrhu. Tento návrhový bod shledal soud nedůvodným.

Ad 2), 3), 4) Tvrzení navrhovatele o tom, že výše zmíněný ÚP omezuje vlastnická práva navrhovatele, tak i dalších vlastníků, když ÚP v podstatě není v souladu s výše uvedeným podnikatelským záměrem navrhovatele, sám o sobě bez dalšího nemůže obstát jako důvod pro zrušení ÚP jako OOP. ÚP, když ve smyslu výše uvedených skutečností, může zcela legitimně představovat zásadní omezení ústavně zaručeného práva vlastnit majetek (čl. 11 Listiny základních práv a svobod), přičemž předmětem vlastnického práva je nepochybně i jeho využití, za účelem realizace zmíněného podnikatelského záměru. K tomu, aby byl navrhovatel s návrhem úspěšný, musel by v návrhu uvést důvody, že daný zásah do vlastnického práva není prováděn z ústavně legitimních důvodů, nemá zásadně výjimečnou povahu a není proveden jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším způsobem a s vyloučením libovůle, event. nebyl činěn na základě zákona. V projednávané věci z předložené dokumentace vyplývá, že předmětný ÚP byl vydán v souladu s platnou právní úpravou, přičemž celý procesní postup odpovídal platné právní úpravě, ostatně navrhovatel k tomuto postupu pouze namítl, že jeho zmíněné stanovisko nevypořádal jako námitku, ale pouze jako připomínku, přičemž tuto námitku shledal soud za nedůvodnou (argumentace soudu viz výše ad 1). Existence výše zmíněného podnikatelského záměru nemůže sama o sobě bez dalšího vést k závěru soudu o nutnosti zrušení zmíněného ÚP. Navíc z navrhovatelem předložené dokumentace obsažené v příloze návrhu vyplývá, že navrhovatel podal dne 6.1.2010 žádost o úpravu ÚP, za účelem zařazení části pozemku p. č. 168, k. ú. Kladina, jako pozemku pro vystavení fotovoltaické elektrárny. Odbor stavebního úřadu a územního plánování Městského

úřadu Sezemice mu dne 29.1.2010 sdělil, že zmíněná žádost do zpracovaného ÚP nebude zařazena z důvodu již projednaného konceptu ÚP. Veřejné projednání konceptu ÚP se uskutečnilo dne 1.7.2009 a projednání konceptu bylo ukončeno dne 16.7.2009 s tím, že zahrnutí další plochy pro fotovoltaickou elektrárnu do návrhu ÚP by znamenalo opakování projednání konceptu, ne-li úpravu zadání, jelikož se jedná o navýšení ploch pro výrobu, a vzhledem k lokalitě i o zásah do krajiného rázu. Platná právní úprava nestanoví povinnost odpůrce, aby v případě, kdy byl již projednán koncept ÚP, tak aby vyhověl zmíněné žádosti navrhovatele a celý proces projednání konceptu ÚP opakoval jen z důvodu, aby vyhověl. Ostatně ani sám navrhovatel v žádném návrhovém bodu nenamítl, že odpůrce byl povinen vyhovět jeho žádosti o změnu ÚP Sezemice, když žádost podal po projednání konceptu ÚP s dotčenými orgány. Tato žádost se týkala fotovoltaické elektrárny. K žádosti navrhovatele o zařazení výstavby čerpací stanice pohonných hmot do ÚP ze dne 4.1.2009 odpůrce ve svém vyjádření ze dne 29.1.2010 uvedl, že *„po schválení ÚP je předpoklad, že záměr výstavby čerpací stanice pohonných hmot bude na pozemku p. č. 168, k. ú. Kladina možná, pokud však tento záměr bude realizován ve vymezené ploše dopravní infrastruktury“*. Navrhovatel v odůvodnění návrhu na zrušení OOP uvedl, že realizaci čerpací stanice pohonných hmot brání navržená křižovatka přeložky silnice II/298 a I/36, protože by se tato stavba čerpací stanice nacházela ve vzdálenosti menší než 400 m. Jak vyplývá z ÚP a přiložené dokumentace a i z vyjádření odpůrce k návrhu, navržená křižovatka je v ÚP specifikovaná pouze plochou pro dopravní stavbu, hranice pozemku p. č. 168 ve zmíněném katastrálním území od okraje plochy určené pro křižovatku je cca 416 m, přičemž není blíže specifikován tvar ani přesná poloha křižovatky a není ani blíže známá poloha a napojení plánované čerpací stanice, když navrhovatel jak v uvedené žádosti, tak ani k návrhu na zrušení OOP, neuvedl žádné bližší údaje týkající se této části jeho podnikatelského záměru, a proto je tedy předčasné nyní konstatovat, že návrhem ÚP je bráněno podnikatelskému záměru navrhovatele. Navíc, jak soud dále uvede, i kdyby tomu tak bylo, nemůže zájem jednoho podnikatelského záměru, navíc vůbec nespecifikovaného, převýšit veřejný zájem, který vyplývá z odůvodnění zmíněného OOP. S tím souvisí další námitka navrhovatele, týkající se řádného odůvodnění OOP, ve vztahu ke zřízení zmíněné křižovatky a řešení dopravní situace. K tomu soud uvádí následující:

Z předložené dokumentace, a to z textové části odůvodnění ÚP, vyplývá, že řešení dopravní situace zahrnující přeložky silnic I/36 a II/298, včetně umístění uvedených křižovatek, bylo řádně odůvodněno (str. 57 a str. 58 přílohy OOP č. 3). Spočívá v záměru, aby dopravní zátěž z přeložky II/298 pro napojení na přeložky I/36 nemusela v budoucnu procházet středem obce. V tomto směru proto nelze vytýkat ÚP, že byl nedostatečně odůvodněn a že nebyl dán veřejný zájem na zmíněném způsobu řešení dopravní situace. Ostatně odůvodnění ÚP vychází i ze závěru o největší zatíženosti v komunikaci I/36 a komunikaci II/298, přičemž tento závěr je podložen sčítáním týkajícím se intenzity dopravy v dané oblasti. Zmíněné dopravní řešení zahrnující přeložky uvedených komunikací si nutně muselo vyžádat i vyřešení jejich napojení na jiné komunikace, což bylo realizováno právě prostřednictvím uvedeného kruhového objezdu, tj. křižovatky komunikací – přeložek zmíněných silnic I/36, II/298 a III/32251. Podle názoru soudu bylo odůvodnění řešení dopravní situace zahrnuté v OOP uvedeným způsobem dostatečné a z hlediska přezkoumatelnosti odůvodnění OOP nebylo nutné, aby v ÚP bylo podrobně zdůvodněno, proč nebyla vybrána jiná varianta řešení dopravní situace, přičemž zcela stačilo, když bylo

konstatováno, že „ze dvou variant navržených v konceptu byla schválena koncepce vymístění silnic třetích tříd z centra města“. Plně proto postačovalo, když jako důvod pro zvolení dané varianty uvedl odpůrce požadavek vymístění silnic z centra města, přičemž nemusel zdůvodňovat, proč nevybral varianty jiné. Ostatně navrhovatel ani v návrhu neuvedl, jakou ze to konkrétní variantu měl odpůrce zvolit tak, aby tato byla v souladu s jeho podnikatelským záměrem a výkonem jeho vlastnického práva. Navrhovatel tedy ani netvrdil v návrhu, tím spíše ani neprokázal, že zmíněné řešení dopravní situace v OOP bylo provedeno libovolně, nikoliv v nezbytně nutné míře a nejšetnějším způsobem, a nebo že zásah do vlastnického práva nebyl prováděn z ústavně legitimních důvodů, nebyl činěn na základě zákona a neměl zásadně výjimečnou povahu. Krajský soud pak nemohl konstatovat nezákonnost OOP na základě tohoto návrhového bodu.

Dále je nutné konstatovat, že, jak již soud výše uvedl, navrhovatel ve zmíněném stanovisku brojil proti umístění zmíněné křižovatky, neuplatnil však námitku proti veřejně prospěšné stavbě jako takové, tj. proti přeložce silnice I/36, když navrhovatel je vlastníkem pozemků dotčených touto stavbou. Proto mohl podat námitku jako vlastník dotčených pozemků přeložkou silnice I/36. To však navrhovatel neučinil. V této otázce lze citovat z usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 16.11.2010, č.j. 1 Ao 2/2010-116: „pokud účastník, brojící proti procesním vadám při přijímání OOP, proti věcné správnosti přijatého řešení, a nebo proti neproporčním důsledkům, které plynou z OOP, mohl při přiměřené péči o svá práva podat věcné námitky či připomínky proti správnosti připravovaného řešení a bez objektivních důvodů tak neučinil, nemůže NSS bez závažných důvodů porušit právní jistotu dalších účastníků, kteří svá práva aktivně prosazovali již v průběhu přípravy ÚP a nyní tento ÚP respektují. Mohlo by tím docházet k situacím, že by účastníci v průběhu přípravy neaktivní měli výhodnější postavení a jejich práva by byla chráněna ve větší míře než práva účastníků, kteří svá práva zákonem předpokládaným způsobem hájili“. Výše zmíněné „závažné důvody“, pro které by bylo možno přes pasivitu navrhovatele v průběhu pořizování ÚP přistoupit ke zrušení či částečnému zrušení ÚP, rozšířený senát v citovaném usnesení nespecifikoval, učinil tak ovšem senát tříčlenný v rozsudku ze dne 18.1.2011, č.j. 1 As 2/2010-185, který tyto závažné důvody spatřoval v „porušení kogentních procesních a hmotněprávních norem chránících zásadní veřejné zájmy, které stěžejním způsobem předurčují proces přijímání a obsah OOP“. Existenci takových závažných důvodů soud neshledal, když je nemohl zjistit ani z argumentace navrhovatele uvedené v žádném návrhovém bodu. To se týká i námitky navrhovatele o tom, že byl omezen ve svých vlastnických právech ve větším než nutném rozsahu a k námitce zrušení dosavadního přístupu na pozemkové parcely ve vlastnictví navrhovatele. Pokud se navrhovatel, jako majitel zmíněných pozemků, cítil omezen na svých vlastnických právech vymezením koridoru veřejně prospěšné stavby, tj. zmíněné přeložky silnice I/36, mohl v rámci projednávání konceptu ÚP a v rámci řízení o ÚP uplatnit námitku, to však navrhovatel neučinil, když navíc i s návrhem na zrušení OOP vyčkával téměř tři roky. Navíc veřejný zájem byl dostatečně dán a odůvodněn (viz argumentace soudu výše), z ÚP a ani z námitek navrhovatele nevyplývá, že v daném případě bylo možné omezit vlastnická práva navrhovatele v menším než nutném rozsahu, že tedy bylo možné dopravní situaci v daném území řešit takovým způsobem, který by buď vůbec, nebo v menším rozsahu zasáhl do ochrany vlastnických práv navrhovatele. Zároveň ani z odůvodnění ÚP a ani z námitek navrhovatele nevyplývá, že by existovala varianta řešení ta, která by byla schopna minimalizovat zásah provedený zmíněným ÚP.

Rovněž je nedůvodná námitka navrhovatele týkající se řešení přístupu na pozemky v jeho vlastnictví, event. otázka poskytnutí náhrady za omezení užívání pozemků. Je nutné souhlasit s názorem odpůrce, že není v rozlišovací schopnosti ÚP řešit přístupy na jednotlivé pozemky. Tato otázka musí být řešena až následně, zejména v projektové dokumentaci zmíněné stavby, kde se řeší zábory pozemků, jejich dělení a zcelování a také jejich přístupnost. ÚP pouze stanoví základní koncepci rozvoje území, ochrany jeho hodnot, jeho plošného a prostorového uspořádání, uspořádání krajiny a koncepci veřejné infrastruktury; vymezuje zastavěné území, plochy a koridory, zejména zastavitelné plochy, a plochy vymezené ke změně stávající zástavby, k obnově nebo k opětovnému využití znehodnoceného území, pro veřejně prospěšné stavby, pro veřejně prospěšná opatření a pro územní rezervy, a stanoví podmínky pro využití těchto ploch a koridorů (§ 43 odst. 1 stavebního zákona). Z platné právní úpravy (ostatně ani sám navrhovatel konkrétně neuvedl platnou právní úpravu) nevyplývá, že by ÚP řešil i takové podrobnosti jako je otázka přístupu k pozemkům, poskytování náhrad atd. Tyto otázky mohou být řešeny až následně zejména v územním a stavebním řízení. Až v případě realizace veřejně prospěšné stavby jsou řešeny zmíněné podrobné otázky, tj. např. výkup pozemků za náhradu, event. vyvlastnění atd.

Navrhovatel nebyl se svým návrhem úspěšný, proto mu nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení, přičemž odpůrce byl v řízení úspěšný, a proto mu soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení vůči navrhovateli. Náklady řízení zahrnují odměnu a paušální náhradu za tři úkony právní služby zástupce odpůrce, tj. 3×3.100 Kč a 3×300 Kč (příprava a převzetí věci, sepis vyjádření k žalobě a účast na jednání soudu- § 9, § 7, § 11, § 13 vyhl. č. 177/1996), s připočtením DPH se jedná celkem o částku 12.342 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 23. října 2013

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová